

2

TĚLA

Díky vědě a technologii se postupně blížíme ke splnění odvěkého snu: k možnosti vylepšovat a pozměňovat naše těla. Mnohé z těchto změn se však neprovádějí proto, že by byly nezbytné pro zdraví a život; místo toho je řídí lidská marnivost. A tak namísto „lepších, silnějších, rychlejších“ v duchu seriálu *Six Million Dollar Man* končíme ještě bizarnější, výstřednější a falešnější.

PRAVIDLO REALITY 2.1

Modelky tak ve skutečnosti nevypadají.

Celebrity a modelky možná vypadají od přírody dobře, ale rozhodně ani zdaleka tak dobře, jak vypadají na obálkách časopisů, kde mají bezchybnou pleť, zuby bílé jako perly a dokonalé vlasy. K tomu potřebují pomoc, *velikou* pomoc.

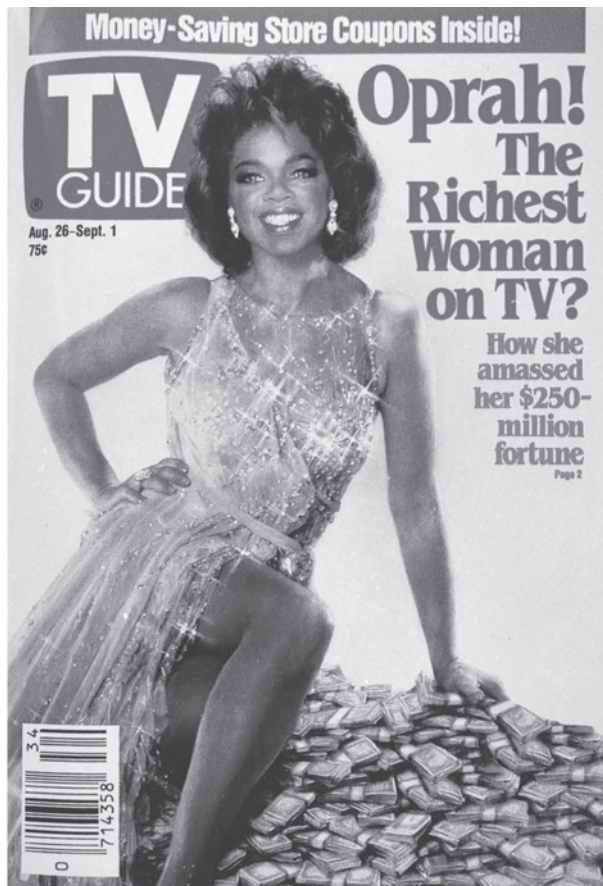
Například make-up a osvětlení dokážou udělat se vzhledem člověka zázraky, ale to už je stará škola. V dnešní době je často jednodušší změnit fotku než člověka. Grafikové dokážou díky softwaru na fotografickou manipulaci vyhlazovat vrásky, odstraňovat skvrnky všeho

druhu, jednotit odstín pleti, rozpouštět tuk, zvětšovat poprsí i zmenšovat břicha, to vše jen kliknutím myši. „Digitální plastická chirurgie“ se stala tak běžnou, že jen těžko narazíte v módním nebo společenském magazínu na fotografii, se kterou si nikdo nepohrál.

Ale co když to pohrávání zajde příliš daleko? Jen málokomu vadí vymazání nějakého toho pupínku nebo uvolněného pramínku vlasů. Většina celebrit ve skutečnosti vyžaduje, aby se magazín o takové detaily postaral. Můžeme potom jen zvedat obočí, když grafičtí mágové pozmění lidské tělo tak moc, že fotka přestane připomínat snímek opravdového člověka, a – co je ještě důležitější – když to udělají bez jeho svolení.

Například poprsí Kate Beckinsaleové na plakátě k jejímu filmu *Underworld* zvětšili grafikové tak moc, že to hraničilo s klamavou reklamou. I herečce samotné připadalo nutné je požádat, aby trochu ubrali. Stejně tak Kate Winsletovou nepotěšilo, když na obálce *Gentlemen's Quarterly* uviděla svou fotografii pozměněnou tak, aby měla delší nohy a vyzáběle tělo. Byla hrdá na svůj kulatější opravdový vzhled a chlubila se tím, že všichni muži, které zná, „mají rádi holky, které je za co chytit“. Victoria Beckhamová naopak nenamítala zhola nic, když ji reklama na její nový parfém *Intimately* Beckham zobrazovala s plným, oblým pozadím, přestože skeptikové tvrdili, že její zadek je ve skutečnosti mnohem plošší. Podobné vzrušené spekulace kolovaly ohledně pravosti vybouleniny v popředí jejího manžela Davida Beckhama v reklamě na prádlo *Armani* z roku 2007.

Moc fotomanipulace se však neomezuje na digitální zplošťování bříšek a nafukování nader. V mimořádných případech se editor časopisu může rozhodnout pro „celkovou náhradu těla“ – přesazení něčí hlavy na tělo někoho jiného. To se stalo Julii Robertsové, k její velké nelibosti, na obálce *Redbooku* z července 2003. Jedinou polehčující okolnost představoval fakt, že její hlava skončila pouze na mladší

Skládačka jménem Oprah – její hlava, cizí tělo.

verzi jejího vlastního těla. K nejproslulejšímu případu této metody však došlo na obálce televizního magazínu *TV Guide* z 26. srpna 1989, která vyobrazovala moderátorku denní talk show Oprah Winfreyovou odpočívající v poloprůhledných šatech na hromadě peněz. Oprah vypadala úchvatně, jenže její byla pouze hlava. Tělo pocházelo z propagační fotografie Ann-Margaret Olssonové z roku 1979. Koláž vznikla

HROŠI ŽEROU TRPASLÍKY

bez souhlasu jak Oprah, tak Ann-Margaret a její falešný původ byl odhalen ve chvíli, kdy Annin módní návrhář poznal svoje šaty.

To, co vidíte v módních magazínech, je však jen špička ledovce. Ponořte se o něco hlouběji a brzy objevíte obří a temný svět fetišismem poháněné fotomanipulace.

Ty nahaté obrázky vaší oblíbené herečky, na které jste narazili na internetu? Jsou nejspíš zfalšované rukama nějakého nadšence, který nad jejich tvorbou strávil řadu dlouhých upocených hodin. Mnohem znepokojivější jsou fotografie ultra kostnatých modelek, pro něž je web rovněž živnou půdou. Tyto přízraky, oděné obvykle v bikinách, mrtvolně vystavují svá vychrtlá těla obalená kůží.

Takové snímky bývají produktem tzv. „pro-ana“ neboli pro-anorektické komunity. Nešťastné oběti poruchy tělesného schématu, které mají pocit, že člověk není nikdy dost hubený, zase digitálně pozměňují fotky modelek, aby vypadaly jako živé kostry. Obrázky potom slouží jako „thinspiration“ motivující pro-anorektičky, aby hladověly dále a ještě více.

Zmatek přichází ve chvíli, kdy na fotky narazí někdo mimo hnutí pro-ana a pomyslí si, že zobrazují skutečné modelky, které se vyhladověly do stavu kost a kůže. Tak to není. Obecně vzato se modelkám nedoporučuje být natolik vychrtlé, aby jejich vzhled lidi děsil, i když si příznějme, že spousta z nich by vážně hrozně moc potřebovala cheeseburger.

PRAVIDLO REALITY 2.2

O žádné části těla se nelže častěji než o penisu.

Možná existuje celé průmyslové odvětví, které parazituje na nejistotě žen ohledně svého vzhledu, ale i muži mají své mindráky, zvláště pokud se jedná o orgán, který se nachází mezi nohama.

Těla

Fakt je, že co do velikosti penisu vzhledem k rozměrům těla nepředstavují lidé ve zvířecím království šampiony. Kralují svijonožci, lidé jsou až na druhém místě. V čem se však lidem prvenství rozhodně nedá upřít, je žebříček „živočichů, kteří se o velikost penisu nejvíce starají“. V nějakém bodě evoluce člověka přerostl penis v synonymum plodnosti a společenské dominance. Mít velký penis znamenalo, že jste alfa samec. Moderním příkladem, jenž přetrvávající fascinaci velkým penisem pěkně ilustruje, je podivuhodný příběh o penisu Rasputinově.

V roce 1916 tlupa ruských šlechticů nadrogovala a otrávila mystika Grigorije Rasputina, o němž se šeptalo, že je milencem carevny Alexandry Fjodorovny. Když tento čin nestačil k jeho usmrcení, ztloukli ho, vystříleli do něj několik kulek a nakonec ještě utopili v řece Něvě. Někdy během tohoto procesu mu uřízli penis, jehož délka údajně přesahovala třiatřicet centimetrů. Jakmile byl oddělen od svého pána, zahájil vlastní pozoruhodnou kariéru.

Říká se, že ho našla a zakonzervovala jakási uklízečka. Následně přešel do vlastnictví skupiny ruských žen přebývajících v Paříži, které ho začaly uctívat jako svatou relikvii, uschovanou uvnitř dřevěné schránky. Rasputinova dcera měla vůči obcování těchto žen s penisem svého otce výhrady a vyžádala si ho nazpět. Zůstal u ní až do roku 1977, načež jej našel jeden starožitník schovaný v sametovém sáčku společně s několika jejími rukopisy. Obchodník prodal nyní již obstojně zcestovalý penis aukčnímu domu Bonham, jehož odborníci vzápětí ke svému velkému překvapení zjistili, že zakoupili nikoli penis, nýbrž mořského sumýše.

Všichni si mysleli, že opravdový penis se ztratil. Jenže v roce 1994 se – on, nebo něco, co se za něj vydávalo – vynořil na povrch zemský v nově otevřeném Muzeu erotiky v ruském Petrohradě. Ředitel muzea Igor Knjazkin vysvětlil, že ho získal od jednoho francouzského antikváře, neposkytl však žádné vodítko k tomu, kde k němu přišel onen

HROŠI ŽEROU TRPASLÍKY

antikvář. Byl to tedy doopravdy Rasputinův dávno ztracený přítel? Kdo ví. Spory se táhnou dodnes.

Většina mužů nemá tak velký penis jako Rasputin, ale to jim nebrání, aby to alespoň nepředstírali. Nejpopulárnější metodou umělého zvětšení mužského obdaření je jednoduše lhát o jeho rozměrech. Tato praxe je natolik rozšířená, že by se mezi muži měla považovat za standard. Zeptejte se muže, jak velký má penis, a nevyhnutelně získáte odpověď, která bude poněkud přemrštěná. To byl ostatně jeden z náhodných objevů z dob raných vědeckých snah o sebrání dat týkajících se velikosti penisu. Známá Kinseyho zpráva ze 40. let 20. století na základě průzkumu mezi muži došla k závěru, že průměrná délka penisu je 16 centimetrů. Průzkum však nechával měření na mužích samotných, předpokládaje, že budou odpovídat pravdu. Zjevně to tak nebylo. Novější studie, které účastníkům věřily méně, všechny došly k výrazně nižším číslům. Tak třeba v roce 2001 společnost Lifestyles Condoms postavila stan před jedním nočním klubem v mexickém Cancúnu a nechala zdravotní sestry přeměřovat penilní rozměry stovek mužů ve vysokoškolském věku. Průměrný výsledek činil 14,9 cm. Jinými slovy, buďto muži ve 40. letech trochu přeháněli, anebo se průměrný penis za pouhých šedesát let srazil o 11 milimetrů.

Viditelnější formou zvětšování mužství je předvádění markantní boule na kalhotách. Muži toho celá léta docilovali ponožkami, uzeníkami nebo dalšími objekty vhodného tvaru. V památné scéně z rockové parodie *Hraje skupina Spinal Tap* se jeden člen kapely snaží projít přes letištní bezpečnostní kontrolu s okurkou zabalenou v alobalu zastrčenou do kalhot. Muži už se však nemusejí spoléhat na tak primitivní formy klamu. Lee Cooper nabízí řadu Packit Jeans navrženou pro maximalizaci „průčelí kalhot“. A jestli si nepotrpíte na džíny, pak můžete vzhled „průčelí“ jakýchkoli kalhot pozvednout na vyšší úroveň polyvinylovou vložkou nazvanou The Bulge (Boule). The Bulge,

Těla

informuje nás výrobce, „si zachovává tvar čtyřiadvacet hodin denně a lze ji práť v pračce“.

Avšak vymyšlené centimetry některým mužům nestačí. Chtějí vyrůst doopravdy. Podvodníci této touhy využívají propagaci pestré škály výrobků na zvětšení penisu, často formou e-mailu, včetně různých pilulek, krémů, pumpiček a sprejů. Jsou dokonce společnosti, které slibují výsledky metodou hypnózy. („*Nyní si představte svůj penis. Je čím dál větší... větší.*“) Skutečnost, že se žádný z těchto produktů neopírá o vědecké důkazy, nebrání mužům v tom, aby za ně každý rok neutráceli stovky milionů dolarů.

Možností pro dobrodružnější povahy je uvázat si k penisu závaží, a tak si ho natáhnout. Zastánci této metody našli důkaz její funkčnosti u lidu kmene Karamodžong ze severovýchodní Ugandy. Chlapci z tohoto kmene si údajně z rituálních důvodů připevňují v době puberty k penisům závaží. Po mnohaletém provádění prý pyje některých z nich dosahují délky až 46 centimetrů. Nicméně tato praxe je jen velmi málo odborně zpracovaná – až na několik fotografií, na nimiž se zdvihne nejedno obočí. Jako třeba snímek karamodžonského válečníka s penisem tak dlouhým, že když ho právě nepoužívá, musí si ho zavázat na uzel, aby mu nepřekážel.

Jedna zajímavá poznámka na okraj: doopravdy existuje malá subkultura nadšenců penilního vzpírání. Odvětví se dokonce věnuje jedno bojové umění známé jako jiu jiu shen gong. Světovým rekordmanem je jistý muž z Hongkongu, který tvrdí, že dokáže na penisu zvednout na deset vteřin činku o váze 75 kilogramů.

A konečně se někteří muži kvůli zvětšení penisu uchýlí k operaci. Bohužel pro ně, penis na chirurgické zvětšování nereaguje příliš dobře. Jedna z metod spočívá v přerušení vazů udržujících penis ve vzpřímené poloze, takže visí níže od těla. Penis tak vypadá delší, ale zase při erekci nedokáže stát vzpřímeně. Při další, poněkud znepokojivé, ale

HROŠI ŽEROU TRPASLÍKY

skutečné, technice se do penisu vstříkují tukové buňky získané z mrtvol. Žádný z (uvedených) postupů nezaručuje trvalé výsledky. Naopak, všechno se snadno může katastrofálně pokazit. Mnoho mužů, kteří se vydají touto cestou, skončí s groteskně zdeformovaným penisem kratším, než byl původně. Jestli existuje něco jako krutá ironie osudu, je tohle jejím zářným příkladem.

PRAVIDLO REALITY 2.3

Co nevypadá jako pravé, nejspíš není.

Už více než sto let chirurgové usilují o to, jak změnit a snad i zdokonalit formu lidského těla. Zřejmě něco vypovídá o prioritách společnosti to, že většina tohoto úsilí se soustřeďuje na zvětšení ženského poprsí. Rané metody zvětšování ňader byly surové a nebezpečné. Lékaři experimentovali s implantováním parafínu, kozího mléka, tukových buněk, skleněných koulí a plastových hub, než konečně narazili na silikon.

Legenda praví, že na zvětšení prsou byl silikon poprvé použit po druhé světové válce, kdy si jej vstříkovaly v tekuté formě japonské prostitutky, aby víc přitahovaly americké vojáky. Tekutý silikon fungoval, dočasně, ale zároveň způsoboval změnu barvy (kůže), otevřené rány, a dokonce gangrénu. Proto je nyní ilegální. V roce 1961 dr. Thomas Cronin a dr. Frank Gerow konečně vyvinuli silikonový prsní implantát: tvrdý elastický vak naplněný mazlavým silikonovým gelem. Přes noc se z něj stal trhák.

Ženy si nezvětšují prsa jen proto, aby vypadaly atraktivněji. Někdy je motivem i finanční zisk. Počátkem 90. let se šířily zvěsti, že drogové kartely pašují drogy v implantátech v ženských ňadrech a hýždích. V roce 1994 byla přistížena žena cestující z Bogoty do USA, která přesně tohle dělala. Policii zaujal právě její neobvykle velký zadek.

Těla

A pak jsou tu případy žen motivovaných o něco obtížněji pochopitelnými emocionálními pohnutkami. Vezměme si třeba Sandi Canescovou z Austrálie, která si nechala vsříknout do prsních implantátů popel svého manžela, jenž zemřel při automobilové nehodě. Média citovala její větu: „Uvědomila jsem si, že když budu nosit v prsních implantátech Dustinovy zpopelněné ostatky, nebudu se s ním muset nikdy rozloučit.“

Kvůli obavám ohledně zdravotních účinků silikonu unikajícího do těla přešla většina chirurgů od silikonu k solným implantátům, ale je známa ještě jedna, dosti kontroverzní technika, která se trochu týká konfet ve spreji. Koncem 90. let začal houstonský chirurg dr. Gerald W. Johnson (muž zodpovědný za pozdější velikost košíčků Anny Nicole Smithové) implantovat ženám do ňader polypropylenové vlákno. Tato látka vstřebává tekutinu z těla, a po implantaci tak dále expanduje. Prsa žen s těmito implantáty rostla a rostla až donekonečna, nabobtnávala do oblodných rozměrů. To způsobovalo závažné komplikace, a regulační orgány proto polypropylenové implantáty záhy zakázaly; nějakou dobu po nich však s oblibou sahaly účinkující z průmyslu zábavy pro dospělé, které soupeřily o titul ženy s největšími prsy na světě. Nejúspěšnější uchazečky se pyšní velikostí kolem 42XXX. Při této velikosti hrudníků mají co dělat, aby se vůbec udržely na nohou.

Bez ohledu na použitou metodu zůstává zvětšování prsou jednou z nejoblíbenějších chirurgických procedur na světě. Každoročně ji využívají stovky tisíc žen. Objevují se dokonce zprávy o dospívajících, které chtějí od rodičů implantáty jako dárek k narozeninám.

Existují i alternativy pro ženy neochotné podstoupit operaci, většina z nich jsou však různé varianty šarlatánství. Diana de Poitiers, milenka francouzského krále Jindřicha II., se snažila zvětšit si prsa tím, že si je omývala ve směsi prasečího mléka a zlata. Milenka krále Karla VII. používala pro změnu směs makové vody, břechtanu, růžového oleje

HROŠI ŽEROU TRPASLÍKY

a kafru. Pro moderní ženy jsou k mání možnosti jako žvýkačka Bust-up nebo sušenky F-Cup na zvětšení prsou. Oba přípravky slibují „větší, plnější, pevnější poprsí“, neboť chemikálie, jež obsahují, napodobují ženský hormon estrogen. Existují dokonce vyzváněcí tóny do mobilních telefonů, které „zvětší rozměry ňader u těch, kdo jim naslouchají“. Metoda působení je nejistá. Reklamní text prohlašuje, že „jde o techniku zahrnující podprahové působení“.

V roce 2003 spustily thajské vládní úřady kampaň povzbuzující ženy k tomu, aby si zvětšily prsa každodenním cvičením – než aby podstupovaly potenciálně nebezpečné chirurgické zákroky. Ministerstvo zdravotnictví spustilo tuto nafukovací akci přímo na ulici Bangkoku, kde jeho vedení vyrovnalo do řady skupinu žen, které si začaly masírovat a mačkat prsa (v tričkách). Jak se dalo čekat, ukázka přilákala početný dav. Jestli však kampaň dosáhne nějakých měřitelných výsledků co do velikosti podprsenek, to se teprve uvidí.

Existuje i jeden nechirurgický produkt, který by mohl opravdu fungovat: Brava Vacuum Bra. Výrobek vypuštěný na trh v roce 2001 se přisaje k prsům a vytvoří vakuum. Testy naznačují, že bude-li žena zařízením nosit alespoň deset hodin denně po dobu několika měsíců, může si zvětšit prsa o jednu velikost košíčku. Nevýhodou je, že výrobek je skoro stejně drahý jako operace, přináší mnohem méně dramatické výsledky a (mimočodem) vyžaduje, aby žena nosila celý den na prsou silné přísavky.

Ňadra nejsou jedinou částí těla, kterou se lidé snaží tvarovat nebo zvětšovat. Lýtka, prsní svaly, bicepsy, tricepsy a hýždě, to všechno se dá chirurgicky vylepšit. Jednoho dne možná budeme mít všichni dokonalá těla, aniž bychom kdy zašli do posilovny, díky podkožním váčkům naplněným gelem. Dokonce i nohy se dají přetvarovat. Lékaři uvádějí, že ženy čím dál častěji žádají o operace, které jim umožní vklouzávat do milovaných vysokých podpatků a zviditelnit onu tak kriticky